

τουτοῦ ἐδῶ τὸ βράχο. Κ' εἶναι ψηλός. Ἄνέβηκα ἤμουνα πιά καταματωμένη, κομμάτια, ξεσκλίδια οἱ σάρκες μου. Τίς ἔκρυφα κάτω ἀπὸ τὴν πορφύρα. Τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ τίς νιώθω νὰ μὲ καίγει, τ' ἀλάτι πάγωσε μέσα στὶς χαρακιές. Δὲ θέλω, σοῦ λέω, νὰ μὲ πάρει τὸ κύμα. Πές μου τὸ μυστικὸ νὰ σταματήσω τὸ κύλισμα τῶν καιρῶν.

Η ΣΚΛΑΒΑ Εἶσαι τρελλή...

ΘΕΟΦΑΝΩ Μπορεῖ νὰ εἶμαι τρελλή. Χτυπάω μὲ τὸ κούτελο τὸν οὐράνιο θόλο, αὐτὸ τὸ ξέρω. Μὰ βαραίνει πάνω μου πολύ, μοῦ κόβει τὴν ἀνάσα. Δὲ μπορῶ νὰ χωρέσω ἐδῶ μέσα. Πιγίγομαι.

Η ΣΚΛΑΒΑ Εἶσαι ἢ βασίλισσα τῶν Ρούμ. Ἐχεις τὴν παντοδυναμία, τί ἄλλο θέλεις;

ΘΕΟΦΑΝΩ Λόγια! Δὲ θέλω νὰ μὲ πάρει τὸ πέλαγο σοῦ λέω! Ἐλα, ἔλα, σοῦ δίνω τελευταία διορία: Τρία ἀκόμα μερόνυχτα.

Η ΣΚΛΑΒΑ Σὲ τρία μερόνυχτα θὰ εἶμαι πεθαμένη. Διψῶ.

ΘΕΟΦΑΝΩ Κι' ἐγὼ διψῶ! Μὲ νιώθεις, σκλάβα; Πρέπει νὰ μὲ νιώθεις, τώρα ποὺ διψᾷς. Τὴν εἶδες τὴ φλόγα τὴ σερπετὴ ποὺ τυλίγεται στὰ σπλάχνα σου, καὶ τὰ γλύφει, καὶ τὰ λιώνει; Ἔτσι φεύγει κανένας ἀπὸ τὸν κόσμον λοιπόν; Ἄξεδιψαστος;

Η ΣΚΛΑΒΑ Ὁ ἄλλὰξ ξέρει.

(Μακρὰ, σαλπίσματα)

ΘΕΟΦΑΝΩ Νά, πάλι, πάλι! Οἱ πόλεμοι. Τί μὲ νοιάζει ἐμένα γιὰ τοὺς πολέμους τοὺς; Δὲ θέλω ν' ἀκούω. Εἶναι μωροὶ οἱ ἄντρες. Πελεκᾶνε μὲ τὸ σπαθὶ τὸ δάσος, καθάλα πάνω σ' ἕνα ἄλογο ποὺ καλπάζει, ἀφηγιασμένοι, κι' ἀνοίγουνε δρόμο, καὶ φτάνουν ἔτσι γρηγορότερα στὸ τέρμα, κατάντικρυ στὸ χάος, πρὶν ἀπὸ τὴν ὥρα τοὺς... Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλω αὐτὸ ἐγὼ! Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ, τίποτα δὲν ξέρουν οἱ καλογέροι ποὺ τὴν λένε διπλῆ. Ἐγὼ θέλω νὰ σταματήσω ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι, κι' ἄς εἶναι στ' ἀκρόχειλο τοῦ γκρεμοῦ... Ἐλα, ἔλα, ἄλλη μιὰ νύχτα θὰ σ' ἀφήσω ἐδῶ, νὰ μελετήσεις καλὰ τ' ἀστέρια.

Η ΣΚΛΑΒΑ Τὰ μελέτησα καὶ χτές τὴ νύχτα.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Ἄπληστα). Λοιπόν; (Παύση). Στοχάσου το καλὰ τί θὰ πεις, σκλάβα. Ἐδῶ τὴν κρατᾷ τὴν τελευταία σου λέξη. (Πιάνει σιὸ στήθος τῆς τὸ μαχαῖρι). Ξέρεις τόσα ποὺ δὲν κάνει ἄλλο νὰ ζήσεις, ἐξὸν ἂν τὸ θελήσω ἐγὼ. (Παύση).

Η ΣΚΛΑΒΑ Ἐνας μονάχα τρόπος σοῦ ἀπομένει.

ΘΕΟΦΑΝΩ Λέγε τον!

Η ΣΚΛΑΒΑ (Μὲ μάτια χαμηλωμένα). Ἐνας τρόπος. Νὰ τὸν καρφώσεις τὸν καιρὸ.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Κοιτάζοντάς τὴν σιὰ μάτια. Ἀργά). Ποῦ;.. πῶς; λέγε μου.

Η ΣΚΛΑΒΑ Δὲν ξέρω. Θὰ τὸ ἴδεις. Τὰ πράγματα θὰ σοῦ τὸ δείξουν. Ἐνας ἄντρας σταυρώνει τὸ δρόμο του μὲ τὴ ζωὴ σου. Αὐτὸς θὰ σὲ βοηθήσει. Μόνον αὐτὸς μπορεῖ.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ποιός; (Χαμηλόφωνα). Αὐτὸς ποὺ ἔφυγε; (Δείχνει τὴν πύλη δεξιά).

Η ΣΚΛΑΒΑ Εἶναι ξανθός. Καὶ νέος. Κρατᾷ σπαθί.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Ἀπορημένη, ψάχνοντας σιὸ νοῦ τῆς). Ξανθός... Νέος... (Πιάνοντας τὴ σκλάβα ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἔντονα). Ποιός; λέγε!

Η ΣΚΛΑΒΑ Δὲν τὸν ξέρω.

ΘΕΟΦΑΝΩ Καὶ θὰ μὲ βοηθήσει;.. Μόνον αὐτὸς μπορεῖ;.. Λέγε μου, λέγε μου πῶς θὰ τὸν γνωρίσω. Ἄν περάσει δίπλα μου καὶ δὲν τὸ νιώσω; Τότε;

Η ΣΚΛΑΒΑ Μὴ μὲ σφίγγεις. Πονᾷ. Τὰ νύχια σου εἶναι σκληρά.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἀποκρίσου μου!

Η ΣΚΛΑΒΑ Θὰ εἶναι κείνος ποὺ θὰ συνταιριάζει τὸ λόγο του μὲ τὸ δικό σου.

ΘΕΟΦΑΝΩ Τὸ λόγο του... μὲ τὸ δικό μου; Πῶς; Μίλα καθαρά λοιπόν!

Η ΣΚΛΑΒΑ Λέω κείνο πού ξέρω. Τά λόγια του θά φτερουγίσουνε σέ σένα σάν αντίλαλος...

ΘΕΟΦΑΝΩ 'Αντίλαλος...

(Σαλπίσματα και τύμπανα πού ζυγώνουν. Στή δεξιά πύλη φάνηκε ὁ καλόγερος. Βλέποντας τίς δυὸ γυναῖκες, στέκεται ξαφνιασμένος και κρούβεται σιὸν παραστάτη, ὁρατὸς πάντα ἀπὸ τὸν θεατὴ. 'Απὸ κει, παρακολουθεῖ ὅλη τὴν παρακάτω σκηρῆ).

ΘΕΟΦΑΝΩ (Σηκώνεται). Πρέπει νά φύγω. Κάποιο φουσατο ἔρχεται. Δὲν πρέπει νά με ἴδουν ἐδῶ οἱ ἄντρες.

Η ΣΚΛΑΒΑ Μείνε !

ΘΕΟΦΑΝΩ 'Όχι. Δὲν εἶμαι ντομένη για νά δειχτῶ στὸ λαό.

Η ΣΚΛΑΒΑ Μείνε.

ΘΕΟΦΑΝΩ (πὸν κοίταξε δεξιά, πέρα σιὸ δρόμο). 'Ω ! ('Απόμεινε σὰ μαρμαρωμένη. 'Η σκλάβα, ἀπὸ χαμηλά, κρατάει τὰ μάτια καρφωμένα πάνω της).

ΘΕΟΦΑΝΩ (Σὰ σὲ ὄνειρο). Ποιὸς εἶναι κείνος πού ἔρχεται καθάλα, ἀγέρωχος, κι' ἀστράφτει σάν τὸν ἥλιο ! 'Η ἀρματωσιά του ἀντιλαμπίζει, μου θάμπωσε τὰ μάτια.

Η ΣΚΛΑΒΑ Κοίτα.

ΘΕΟΦΑΝΩ 'Ό, ὦ, ... τὸν ζώνουνε τὰ λάβαρα, οἱ λόγγες, δάσος. Κ' εἶναι ἴδιος 'Αρχάγγελος, και τὸ φαρί του ὀλάσπρο, σὰ σύγγεφο πού φέρνει σὲ ὦρα κρίσιμη τὸ φοβερό Ταξιάρχη.

Η ΣΚΛΑΒΑ Κοίτα, κοίτα ἀκόμα.

ΘΕΟΦΑΝΩ 'Όχι, θά φύγω ! Δὲ θέλω νά με ἴδει ἔτσι, ἀστόλιστη, κι' ἐδῶ, μονάχη.

Η ΣΚΛΑΒΑ (Τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο). Μείνε.

ΘΕΟΦΑΝΩ 'Όχι !

Η ΣΚΛΑΒΑ Μείνε σοῦ λέω !

(Σαλπίσματα ξέσπασαν τώρα βροντερά. Πάνω ἀπὸ τὸ παραπέτο, ἀπὸ δεξιά πρὸς τ' ἀριστερά, λόγγες πικνὲς ἀρχίσανε νά περνοῦν, ποδοβολητὸ στρατιῆς ἀκούγεται. Σὲ λίγο λάβαρα πολλά, χρουσοῦφанта, ποικιλόχρωμα. 'Ανάμεσά τους, ἀπὸ τὴ μέση και πάνω, παρουσιάστηκε ὁ 'Ιωάννης Τσιμισκῆς. Φοράει ἀρματωσιά ἀσημένια, ὅμως ἔχει τὸ κεφάλι του ξέσκεπο, τὰ μαλλιά και τὸ γένι ξανθά. Λάμπει ὀλάκερος σιὸ δυνατὸ ἥλιο τοῦ μεσημεριοῦ. Τὸν ἀκολουθοῦνε ἄλλα λάβαρα κι' ἄλλες λόγγες).

ΘΕΟΦΑΝΩ (Σὰ μαγνητισμένη και σύγκαιρα παλεύοντας νά λευτερωθεῖ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῆς σκλάβας). 'Όχι, ὄχι, ἄφησέ με ! ἄφησέ με ! (Σὲ ἀγωνία). Δὲ θέλω νά με ἴδει ἔτσι, δὲ θέλω νά φανῶ.

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Τὴν εἶδε. Τράβηξε τὸ σπαθί του, τὸ σήκωσε σιὸν ἀέρα. Μὲ φωνὴ μεγάλη). Πολλά σου τὰ ἔτη Αὐγουστα Θεοφανώ !

(Περνάει. Σαλπίσματα).

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

(Στὴ Βασιλεύουσα. Λιακωτὸ τοῦ παλατιοῦ ξέσκεπο. Σιὸ βάθος, κάτω, ἡ θάλασσα, ἀθέατη. 'Αριστερά μερικὲς τοῦφες ἀπὸ δέντρα. Πρὸς τὰ δεξιά μαρμάρινος πάγκος. Φεγγαροβραδυά. 'Απὸ ἀριστερά μπαίνουν ὁ Τσιμισκῆς κι' ὁ Βαλάντης).

ΤΣΙΜΙΣΚ. Πρώτη μου φορά ἔρχομαι σιὸ μέρος τοῦτο τοῦ παλατιοῦ...

- ΒΑΛΑΝΤ. Είναι τόπος έρημος έδω. Σπάνια τόν ζυγώνουν.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Λές λοιπόν νά... ("Ένα γέλιο). Μά τήν αλήθεια, αυτό δέ θά τò πιστέψω
 άκόμα κι' άν τò ιδώ με τά μάτια μου!
- ΒΑΛΑΝΤ. Δέν ξέρω σέ τί πάει, άρχοντά μου, ό νούς σου, όμως ό δικός μου...
 ΤΣΙΜΙΣΚ. ("Απότομος). "Έλα, πάψε.
 ΒΑΛΑΝΤ. Είμαι άνθρωπός σου, μπιστικός σου, γι' αυτό παίρνω τò θάρρος. (Παύση).
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Πρέπει νά φύγεις τώρα, Βαλάντη. Καθώς βλέπεις οί φόβοι σου δέν είχανε
 βάση. Μπορείς νά μείνεις ήσυχος.
 ΒΑΛΑΝΤ. Ηστè δέ θά μείνω ήσυχός σέ τούτο τò παλάτι. Κάθε σκοτεινή γωνιά του
 είναι άγκαθερή, τò κακό παραμονεύει. Αυτό γίνεται αιώνες τώρα.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. (Κοιτάζοντας γύρω του). Τò μήνυμα έλεγε: λίγο πριν νά βασιλέψει τò φεγ-
 γάρι. "Ηρθαμε πολύ νωρίς.
 ΒΑΛΑΝΤ. Καλλίτερα έτσι, καλλίτερα έτσι.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Είσαι προνοητικός έσύ, έχεις ζήσει έδω-μέσα. Έγώ πέρασα τή ζωή μου
 στον άνοιχτόν άέρα, πολεμώντας, φίλε. Και τώρα πνίγομαι, σου λέω, στο
 παλάτι τούτο. Είναι γεμάτο εύνούχους, κουδικαλάριους πού σου χαμογελάνε
 με μισό στόμα, φεύγουνε μαλακά, σύρριζα στους τοίχους, σαν ίσκιοι. (Γεντώ-
 νεται). "Αχ, νά βγώ πάλι στο ύπαιθρο, νά τρέξω με τ' άλογο, νά χτυπήσω
 κάμποσες σπαθιές στον άέρα! Θέλω νά ξεμουδιάσω. Σκουριάζω έδω στη Βα-
 σιλεύουσα, Βαλάντη, μέρα τή μέρα, σαν δπλο άχρηστο.
 ΒΑΛΑΝΤ. Σσστ! (Παύση, χαμηλόφωνα) Κάτι πήρε θαρῶ τ' αὐτί μου...
 ΤΣΙΜΙΣΚ. (Σέ λίγο, γελώντας) "Ονειρεύεσαι ξύπνιος. "Η ψυχή σου είναι άρρωστη.
 ΒΑΛΑΝΤ. Μή γελᾶς τόσο δυνατά, άρχοντά μου, δέν κάνει.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Πφ! παιδιαρίσματα. "Έλα νά παλαίψουμε λίγο.
 ΒΑΛΑΝΤ. Χωρατεύεις, άρχοντα "Ιωάννη;
 ΤΣΙΜΙΣΚ. (Πού του δίνει παίζοντας δυό-τρεις γροθιές) Νά, νά, γιά νά ξυπνήσει τò
 αίμα σου. "Από τότε πού ήρθαμε στη Βασιλεύουσα θαρῶ πώς άρχισε νά νε-
 ρουλιάζει.
 ΒΑΛΑΝΤ. Φύλαξε τή δύναμή σου, κύριέ μου. Μπορεί νά σου χρειαστεί.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. "Όλο τò ίδιο τροπάρι! Μά θαρεις, στο θεό σου! πώς όταν θέλουνε νά ξεπα-
 στρέψουν έναν άνθρωπο του στέλνουνε μήνυμα έτσι γλυκά, όπως τ'όλαθα
 έγώ σήμερα τò δειλι; Τò παιδόπουλο κείνο είτανε τρυφερό, απαλόχνουδο,
 κι' έτρεμε σαν τò φύλλο. «Νά πᾶς, μου είπε, μονάχος σου, δίχως φῶτα».
 Πριν προλάβω νά τò ρωτήσω, χάθηκε.
 ΒΑΛΑΝΤ. Δίχως φῶτα...
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Δίχως φῶτα. "Ο φονιάς πού δραματίζεσαι, Βαλάντη, θάναι τò πολυ-πολυ
 καμμιᾶ κυρά ξελιγωμένη, πατρικία ή ζωστή πού ό άντρας της λείπει στους
 πολέμους... Δέ μου κατοφαίνεται. "Αμποτε νά μην είναι κακόμορφη, τουλά-
 χιστο...
 ΒΑΛΑΝΤ. (Ξαφνικά) Νά! έρχονται.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. (Κοιτάζει δεξιά) Φύγε.
 ΒΑΛΑΝΤ. "Όχι άκόμα. (Κοιτάζοντας με προσοχή δεξιά) "Ω!., (βαθειᾶ άπορημένος)
 θαρῶ πώς... (ξαφνικά) Φεύγω. "Αν φωνάζεις, δέ θάμαι πολυ μακριά. (Φεύ-
 γει γοργᾶ από άριστερά. "Ο Τσιμισκῆς απόμεινε γιά λίγες στιγμές μόνος.)
 ("Από δεξιά μπαίνει ένας δοῦλος κρατώντας μιᾶ δάδα αναμμένη. "Ενώ πάει
 νά σταθεῖ παράμερα, μπαίνει ή Θεοφανώ, ακολουθημένη από τή σκλάβα.
 "Η βασίλισσα είναι ντυμένη τώρα με τò βαρὸν και πλούσιο ιμάτιο της Αὐ-
 λῆς. "Ο Τσιμισκῆς τήν είδε ξαφνιασμένος. Γονατίζει. Μ' ένα γνώψιμο ήρεμο
 ή Θεοφανώ έδιωξε τò δαδοῦχο και τή σκλάβα της.)
- ΘΕΟΦΑΝΩ Σήκω άπάνω, άρχοντα "Ιωάννη. ("Ο Τσιμισκῆς σηκώνεται.) Δέν περίμενες

- νά με ιδείς τέτοιαν ὥρα, ἐδῶ... Αὐτὸ ποὺ κάνω εἶναι ἄπρεπο, τί λές... Μί-
λησε! Ἡ Αὐγούστα σὲ ρωτάει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἡ Αὐγούστα ξέρει καλλίτερα ἀπὸ μένα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Αὐτὸ ποὺ κάνω εἶναι ἄπρεπο. Ὅμως ἔρχομαι γιὰ λόγο ποὺ δὲν παίρνει ἀνα-
βολή. Εἶσαι μόνος σου ἐδῶ ἢ μὲ συνοδεῖα;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἦρθα μ' ἕναν ἄνθρωπο δικό μου.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἄσχημο αὐτό, πολὺ ἄσχημο. Φοβήθηκες, ἄρχοντα Ἰωάννη;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν ἤξερα ἀπὸ ποιὸν εἶναι τὸ μήνυμα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τί φαντάστηκες;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν ξέρω.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Θέλω νὰ ξέρω τί φαντάστηκες.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κάθε τι ποὺ εἶναι πιθανὸ κι' ἀπίθανο. Ἐχῶ ἀκούσει πολλὰ γιὰ τοῦτο τὸ
παλάτι.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπός σου;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἐφυγε.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ δὲν πρέπει κανένας νὰ τ' ἀκούσει. Παίρνεις ὄρκο στὸ κε-
φάλι σου;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν παίρνω ὄρκους, ὄχι. Ἄν μ' ἐμπιστεύεται ἡ Αὐγούστα, μπορεῖ νὰ μι-
λήσει. Τ' ὄνομά μου Τσιμισκῆς.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τί περηφάνεια!.. (Ἦστερα ἀπὸ μικρὴ παύση. Ἄργα:.) Ἐρχομαι νὰ σοῦ
ζητήσω προστασία. (Παύση) Δὲν ἀποκρίνεσαι;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἦταν καιρὸ, ἤμουν πολεμιστής. Ἔσυρα τὸ σπαθί σ' ὄλο τὸ μάκρος τοῦ κό-
σμου ποὺ κυβερνάς, Δέσποινα, ὡς πέρα, στ' ἀκρότατα ὄρια ὅπου ἀπλώνεται ὁ
βασιλικός σου μανδύας. Κράτησα τὸ λάδαρο τοῦ Χριστοῦ σὲ στέρεο χέρι, τὸ
ἔστησα σὲ τειχιὰ γκρεμισμένα, σὲ πολιτεῖες καμμένες. Δρασκελίσια τὴν
ἔρημο ἀλαλάζοντας, καὶ πάλι καὶ πάλι. Ἐχῶ ἀκόμα τὴν ἄμμο της στὰ πέδιλά
μου. Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λέω, ἤμουν ὁ πρόμαχος τοῦ κράτους τῶν Ρω-
μαίων. Σήμερα εἶμαι ἕνας μαλθακὸς παλατιανὸς ποὺ μουχλιάζει στὴν ὕγρα-
σία. Πρόσταξε τί θέλεις.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Ποῦ τὸν κοιτάζει μὲ προσοχή. Πάει ἄργα καὶ κάθεται στὸ μαρμάρينو
πάγκο). Εἶσαι δυσαρεστημένος λοιπόν, ἄρχοντα Ἰωάννη. Ἡ ἀποστολή ποὺ
σοῦ ἀνάθεσαν, νὰ συνοδέψεις τὴν Αὐγούστα στὸ γυρισμό της ἀπὸ τὴν Καισάρ-
εια, σοῦ πληγώνει τὴν περηφάνεια.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εἶμαι πολεμιστής.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ μ' ἀρέσει νὰ σὲ κρατῶ στὸ κλουβί... Μιὰ μέρα, σὰν
ἤμουνα μικρή, εἶχα ἰδεῖ ἕναν πλανόδιο θηριοτρόφο ποὺ κουβαλοῦσε στ' ἄ-
μάξι του μερικὰ ζωγρημένα ἀγρίμια. Ἔστησε τὴν παράγκα του στὸ φόρο, ὁ
λαδὸς ζύγωνε καὶ περιεργαζότανε τὰ θηριά. Πῆγα κι' ἐγώ. Θυμᾶμαι τὸ λιον-
τάρι, πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα. Στεκόταν ἀσάλευτο, καθισμένο στὰ πισινά του
τὰ ποδάρια, μὲ τὸ κεφάλι ὀρθό. Μισόκλεινε τὰ μάτια του, τάχα βαρυστημένο,
χασμουριότανε, ὅμως ἀνάμεσα στὰ ματόφυλλά του, ἐγώ, ξεχώρισα τὴν ἀκρί-
μητη σπίθα τοῦ ἀγριμοῦ ποὺ θυμᾶται τὸ λόγγο. Καὶ τὰ σπλάχνα μου ἀνα-
γάλλιασαν τότε, γιὰ τὸ μάντευα λαβωμένο τὸ λιοντάρι, τοῦ εἶχα κλέψει τὸ
μυστικό. (Τὸν κοιτάζει). Δὲ λές τίποτα; Στὰ χεῖλη σου ποὺ σφίγγονται
ἰδρώνει τὸ μῖσος γιὰ μένα. Τὸ προτιμῶ, τὸ προτιμῶ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τί ὀρίζει ἡ βασιλεία σου; Ἄκούω.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Βιάζεσαι. Ἐγώ, ὄχι. Θέλω νὰ χαρῶ τὴν ἄσωτη αὐτὴ φεγγαροβραδιά, ποὺ
εἶναι ἡ παραμονὴ μιᾶς μάχης. Γιατί θὰ πολεμήσουμε, ἄρχοντα Ἰωάννη, θὰ
σφαχτοῦμε ἐμεῖς οἱ δύο, μείνε ἤσυχος. Σοῦ ζήτησα τὴν προστασία σου, δὲν
εἶν' ἔτσι; Αὐτὸ θυμήσου το. Καὶ μοῦ τὴν ἀρνήθηκες. Θυμήσου το κι' αὐτό.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ τίποτα στὴν Αὐγούστα.

- ΘΕΟΦΑΝΩ (*Ἀγριωπή*). Ἐχεις ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταφρονᾷς. Ἔτσι νομίζεις. Τί σοῦχουνε πεῖ γιὰ μένα;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τίποτα δὲ μοῦχουνε πεῖ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (*Ἐντιονώτερον*). Τί σοῦχουνε πεῖ; Ὅλα τὰ ξέρω.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τότε γιατί ρωτᾷς;
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Γιατί θέλω νὰ τ' ἀκούσω ἀπὸ σένα. Ἀπὸ τὰ φτενά, ἄχρωμα, πεισματερὰ σου χεῖλη, Τσιμισκῆ. Μὲ φοβᾶσαι;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὁχι.
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Θᾶπρεπε νὰ μὲ φοβᾶσαι.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲ φοβήθηκε κανέναν ὡς τώρα ὁ Τσιμισκῆς.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (*Χαμόγελο*). Οὔτε καὶ μιὰ γυναίκα; (*Παύση. Σ' ἄλλον τόνο*). Ἐλα, ἔλα, ἡ φίλια σου μ' ἀρέσει. Ξέρω τί ἀξίζεις. Στὸ δεξί σου μπορεῖ νὰ στηριχτεῖ ἡ μισή Οἰκουμένη. Τὸ ξέρεις, κ' εἶσαι περήφανος γι' αὐτό. Σὲ κατάλαβα καλά στὴν πορεία ποὺ κάναμε μαζί.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἀπὸ τὴν Καισάρεια ἴσαμ' ἐδῶ ἡ βασιλεία σου ἐλάχιστες φορές θυμήθηκε νὰ μοῦ μιλήσει.
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ κατάλαβα! Ἐχεις τὸν ἑαυτὸ σου γιὰ παραγνωρισμένο. Ἐχθρεύεσαι τὸ βασιλέα, Τσιμισκῆ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ψέμματα! Τοῦ βασιλέα ἤμουνα φίλος.
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Ἦσουνα. Μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ λόγος.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τώρα εἶναι βασιλέας. Ἐγὼ τὸν βόηθησα ν' ἀνέβει.
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Κι' αὐτὸ εἶναι ἴσα-ἴσα ποὺ δὲ θὰ τοῦ συχωρέσεις ποτέ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. ὦ, ἀνάθεμα... Ἄλλο θέλω νὰ πῶ κι' ἄλλο μὲ βάζει ἡ βασιλεία σου νὰ λέω... (*Συγκρατιέται*). Συμπάθα με ποὺ παραφέρομαι. Μ' ἀγγίζεις στὴν καρδιά, ἀνατριχιάζω.
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Ἀρχοντα Ἰωάννη, μὴ φοβᾶσαι ἀπὸ μένα. Μ' ἀρέσει ν' ἀκουμπᾶω στὸ μπράτσο σου. Θυμᾶσαι τὴ μέρα κείνη στὴν Καισάρεια, ποὺ μὲ πρωτόδες στὸν ἐξώστη; Ἐρχόσουνα μὲ τὸ φουσατο, καθαλάρης, ὁ ἥλιος ἔλαμπε. Ἐγὼ ἤμουν ἀστόλιστη, ἔτσι καθὼς μονάχα στὸ γυναικίτη μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ Αὐγούστα, ἐκεῖ ποὺ τὴ βλέπουνε μονάχα γυναῖκες κι' εὐνοῦχοι. Ἐλεγα πὼς δὲ θὰ μὲ καταλάβεις. Μ' ἀναγνώρισες. Ἀκούω ἀκόμα τὴν ἀντρίκια τὴ φωνή σου, τ' ἀλογοκρότημα, τὰ βούκινα... Τὴ μέρα κείνη, Τσιμισκῆ, παραβίασες τὴ θηλυκιά μου φύση... Νιώθω ἀπὸ τότε μπροστὰ σὲ σένα ἕνα ζάρωμα τῆς ψυχῆς, σάμπως νὰ μ' ἔχεις ξεντύσει κάποτε.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δέσποινα!..
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Ναί, ναί, ἦσουν ἕνας νικητῆς στρατηγὸς ποὺ μπήκε σὲ καταχτημένη πολιτεία. Στὸ πρῶτο δῶμα ποὺ πάτησες, ὡς ποῦμε, σύντυχες μιὰ γυναίκα. Ὑστερα βρέθηκε ἡ γυναίκα αὐτὴ νὰ εἶναι ἡ βασίλισσα. Δὲ σημαίνει. Ὅ,τι ἐγινε δὲν ξεγίνεται.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (*Μέσα στὰ δόντια του*). Σατανᾶ...
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Ἀρχοντα Ἰωάννη, μ' ἔχεις βαρειά προσβάλει. Τὸ νιώθεις τώρα;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (*Ἀπορημένος*). Ἀπ' αὐτὰ ποὺ λὲς τίποτα δὲν εἶν' ἀληθινό.
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Τὸ ἴδιο κάνει. (*Παύση*).
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Καὶ τώρα τί πρέπει νὰ κάνω;
- ΘΕΟΦΑΝΩ. Τίποτα. Νὰ σταθεῖς ἐδῶ, δίπλα μου, καὶ ν' ἀγναντέψουμε μαζί τὸ φεγγάρι. Τὸ βλέπεις τὸ φεγγάρι; Κάθησε ἐδῶ. (*Τοῦ δείχνει δίπλα της*). Κάθησε σοῦ λέω.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δίπλα στὴν Αὐγούστα! Μονάχα ὁ βασιλέας μπορεῖ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (*Ὑποβλητικῆ*). Δίπλα στὴν Αὐγούστα. Σοῦ ἀξίζει. (*Ἐκεῖνος ζυγώνει, μὰ δὲν κάθεται*). Ἄχ, Τσιμισκῆ! Ἔσεῖς οἱ ἄντρες ἔχετε τίς φιλοδοξίες σας. Ἀγαπᾶτε τοὺς πολέμους, τὸ θόρυβο καὶ τὴ δόξα. Ἐμεῖς, δὲν ἔχουμε τίποτα.

- Τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ στεκόμαστε ἔτσι, καθὼς μὲ βλέπεις, ἀσάλευτες, καὶ νὰ κοιτάζουμε τὸ φεγγάρι. Ἀνατέλλει, βασιλεύει. Αὐτὸ εἶν' ὄλο. Ὑστερα, πάει, πέρασε. Σκοτάδι.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δέσποινα, ἀλλόκοτα μιλάς!
- ΘΕΟΦΑΝΩ Πόσα φεγγάρια εἶναι δοσμένο σὲ μιὰ γυναίκα νὰ ἴδει, ἄρχοντα Ἰωάννη, πὲς μου; Λίγα, χμ, πολὺ λίγα. Ἔρχεται κατόπι μιὰ μέρα πού τὸ φεγγάρι δὲν ὑπάρχει πιά. Ποτέ μου δὲ θὰ φιλιώσω μὲ τὸ θάνατο ἐγώ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Μὲ κάνει νὰ σαστίζω ἢ βασιλεία σου! Δὲν εἶχα σκεφτεῖ πὼς μπορεῖ νὰ μιλάει κανένας ἔτσι.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ναί, γιατί ἐσὺ τρέχεις κι' ἐγὼ στέκομαι. Τ' αὐτιά σου εἶναι γεμάτα ἀπὸ ἀλογοκρότημα, κλαγγές, βουή τῶν πολέμων. Τὰ μάτια σου εἶναι ζαλισμένα ἀπὸ τὴν τρεχάλα, δὲ βλέπεις τίποτα. Ὁ κόσμος, γιὰ σένα, ζυγιάζεται πάνω στὴν ἀκονισμένη κόψη μιᾶς λεπίδας. Στρουφίζει, στρουφίζει, σὰ δίσκος ἀσημένιος. Ξάφνου δίνεις ἓνα σάλτο, μὲ τὸ φαρί σου πού καλπάζει ἄκρη-ἄκρη, βρίσκεσαι στὸ χάος. Χάθηκες. Φεύγεις χωρὶς νὰ καταλάβεις τίποτα, λάχανιασμένος, ἀνθρώπε!
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἀγαπῶ ἐγὼ τὴν τρεχάλα, τὴ ζάλη πού λές. Τέτοια εἶναι ἡ ζωὴ μου.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὅμως δὲν εἶναι τέτοια ἡ ζωὴ. (Τοῦ παίρνει τὸ χέρι). Ἄκουσε, ἄκουσε πέρα ἀπὸ τὴ βουή πού φράζει τ' αὐτιά σου ἄκουσε τὴ θάλασσα. Τ' ἀκοῦς τὸ κῆμα πού κυλιέται ράθυμο στ' ἀκρογιαλὴ; Δὲ σοῦ φαίνεται, Ἰωάννη, πὼς τὸ τραγούδι του ἔχει κάτι σὰ μιὰν ἤρεμη πεποίθηση, μιὰ γνώση πὼς εἶναι αἰώνιο; Γιατί σ' ἐμᾶς νὰ μὴν εἶναι δοσμένη αὐτὴ ἡ ἀταραξία; Τὴν ψυχὴ μου τὴν τρώει ἡ ἀγωνία. Καὶ τὴ δικιά σου... Τσιμισκῆ, εἴμαστε ταγμένοι κ' οἱ δυὸ γιὰ τὴν Κόλαση. Μᾶς ἔχουν ἀδικήσει.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δέσποινα, ἡ φωνή σου δίνει καινούργιο νόημα στὸν κόσμο. Μὰ τὴν ψυχὴ μου, μαντεύω κοντὰ σου φωνές ἀνάκουστες!
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Τοῦ ἀφήνει ἀπότομα τὸ χέρι). Ὅχι, νὰ μὴ μαντέψεις τίποτα. Δὲν πρέπει νὰ σὲ διδάξω. Μείνε ἐκεῖ πού βρισκόσουν. (Σηκώνεται). Θὰ μοῦ δώσεις ὡς τόσο τὴν προστασία πού σοῦ γύρεψα, δὲν εἶν' ἔτσι;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Πρόσταξέ με. Εἶμαι δικός σου.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἄκουσε. Στὸ παλάτι τοῦτο, στὴ Βασιλεύουσα, στὴν Οἰκουμένη, εἶμαι μονάχη. Ὅλοι μ' ἐχθρεύονται. Μὲ λένε «ἡ Λάκαινα», ἀπὸ τ' ὄνομα τῆς πατρίδας μου, γιὰ νὰ μὴν πιάσουνε στὸ στόμα τους τ' ὄνομά μου. Κ' οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀντρα μου, κι' ἐκεῖνοι μ' ἐχθρεύονται, περισσότερο ἀπ' ὄλους. Ὁ Λέων ὁ Φωκάς, τοῦ βασιλέα ὁ ἀδερφός...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἀνάθεμα τὴν ψυχὴ του! Αὐτὸς θὰ μοῦ δώσει κάποτε λόγο, ἐμένα. Μὴ μοῦ λές τίποτα γι' αὐτόν.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Σοῦ ἔχει φθόνο βαρὺ, τὸ ξέρω. Ἡ λαμπηδόνα τῆς δόξας σου τοῦ πληγώνει τὰ μάτια, τὸν κρατᾶει ἀκοίμητον. Ὅμως εἶναι ἐπίφοβος ἐχθρὸς ὁ κουροπαλάτης, νὰ τὸ ξέρεις, Τσιμισκῆ. Ὁ βασιλέας ἀγαπάει τοὺς συγγενεῖς του.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲ μὲ νοιάζει.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Εἶσαι ἀντρας, ἐγὼ γυναίκα. Εἶμαι ἀδύνατη. Κι' ἀμαρτωλὴ, ἀμαρτωλὴ. Μπορεῖ νὰ ἔχει δίκιο γιὰ μένα ὁ κουροπαλάτης Λέων Φωκάς, τί λές;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εἶσαι ἡ μοναδικὴ γυναίκα πού μ' ἔκανε νὰ σαστίσω.
- ΘΕΟΦΑΝΩ ὦ Τσιμισκῆ! Μπορῶ λοιπὸν νὰ ἐλπίζω πὼς δὲν εἶμαι ὀλότελα ἔρημη στὸν κόσμο; Πῶς νὰ τὸ πιστέψω...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Σώπα! Κάποιος ἔρχεται στὸ σκοτάδι. (Ἀφουγκράζεται). Ναί, κάποιος ἔρχεται. Φύγε, βασίλισσα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Θὰ φύγω. Περίμενέ με ὅμως ἐδῶ πάλι. (Φεύγει δεξιὰ, γοργή).
- ΒΑΛΑΝΤ. (Ποῦ ἔρχεται σύγκαιρα ἀπὸ ἀριστερά, βιαστικός). Ἀρχοντά μου, σὲ ζώνει κίνδυνος!

- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τί τρέχει, Βαλάντη ;
 ΒΑΛΑΝΤ. Στεκόμουν ἐκεῖ-κάτω, ἀνάμεσα στὰ δέντρα. Ξάφνου βλέπω μιὰ σκιά...
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Τῆς φαντασίας σου.
 ΒΑΛΑΝΤ. Ὅχι, στήν ψυχὴ μου σοῦ λέω ! Εἶταν ἓνας καλόγερος, τὸν ξεχώρισα. Ἐφερενε γύρω, μουλωχτά, τὸν τόπο πού βρισκόσουν.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν εἶδα τίποτα.
 ΒΑΛΑΝΤ. Τὸν κυνήγησα. Μοῦ γλυστροῦσε ἀδιάκοπα, στὸ σκοτάδι πού ρίχνουνε τὰ δέντρα. Τέλος εἶχα καταφέρει νὰ τὸν ζυγώσω, ὅταν ἀπ' ἀντίκρου φάνηκαν νᾶρχονται δυὸ δαδοῦχοι.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Αὐτὸ εἶναι πιὸ σοβαρὸ. Δαδοῦχοι τέτοιαν ὥρα...
 ΒΑΛΑΝΤ. Συνόδευαν κάποιον. Ἡ φλόγα ἀπὸ τὶς δάδες ἔκανε πιὸ πυκνὴ τὴ σκιά γύρω.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἐχασα τ' ἀχνάρια τοῦ καλόγερου.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Στὴν ὁργὴ νὰ πάει.
 ΒΑΛΑΝΤ. Στὸ μεταξὺ δέξου αὐτὸν πού ἐρχότανε μὲ τοὺς δαδοῦχους. Ἐσένα γυρεύει.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἐμένα ; Ἐδῶ ; Ποιὸς εἶναι ;
 ΒΟΥΡΤΣΗΣ (Μπαίνονας ἀπὸ ἀριστερὰ) Φίλος. Ὁ Βούρτσης.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. (Χαρούμενος, βάζει τὸ δεξί του στὸν ὤμο τοῦ Βούρτση.) Ἐσύ, Βούρτση !
 Δὲ σὲ περίμενα στὴ Βασιλεύουσα. Μὰ τὴν ψυχὴ μου, ἀπορῶ.
 ΒΟΥΡΤΣ. Οὔτε κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ καλοπιστέψω, ἄρχοντά μου, πὼς ἦρθα. Ἀκόμα χτὲς δρασκέλιζα τὴν Ἀσία.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Λοιπὸν ; Δὲν πολεμᾶς μαζὶ μὲ τὸν βασιλέα ;
 ΒΟΥΡΤΣ. Ὁ βασιλέας δὲν πολεμᾶει πιά. Οἱ καιροὶ πού ἤξερες, δομέστικε, φαίνεται πὼς ἔχουνε περάσει.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲ σὲ καταλαβαίνω. (Σκοτεινός) Δομέστικος εἶπες ! δίχως φουσατο.
 ΒΟΥΡΤΣ. Τώρα θὰ ἴδεις : Ἀπὸ τὴν Καισάρεια ὅπου σᾶς ἀφήσαμε, ἡ πορεία πού εἶχε χαράξει ὁ βασιλέας ὁδηγοῦσε πέρα, κατὰ τὸν Ταῦρο. Διαθήκαμε τὶς Πύλες, χτυπήσαμε τὴν Ἀνάβαρζο, τ' Ἀδανᾶ. Πήραμε καὶ τῶν δυονῶν τοὺς τὰ κάστρα.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Τὸ ξέρω. Ἦρθανε μαντατοφόροι.
 ΒΟΥΡΤΣ. Περάσαμε κατόπι τὸν Ἀμανό. Θὰ φαντάζεσαι βέβαια πὼς προχωρήσαμε τότε γιὰ τὴ Συρία.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Τί ἄλλο ;
 ΒΟΥΡΤΣ. Λαθεύεις. Κι' ἐδῶ εἶναι τὸ ἀνεξήγητο. Ὅλοι λαθέψαμε... Ὁ βασιλέας πρόσταξε ξάφνου νὰ γυρίσουμε πίσω.
 ΒΑΛΑΝΤ. Πίσω ; γιατί !
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Θὰ ἤθελε νὰ χτυπήσει τὴ Μοψουεστία, τὴν Ταρσό.
 ΒΟΥΡΤΣ. Ἐτσι τὸ νομίσαμε ὅλοι. Ὅμως τίποτα. Ὁ Νικηφόρος πισωδρόμιζε.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Τί ;
 ΒΟΥΡΤΣ. Ναί... Τὸ λιοντάρι, Τσιμισκῆ, ἀρχίζει νὰ γερνάει. Γυρίσαμε ἄδοξα στὴν Καισάρεια.
 ΒΑΛΑΝΤ. Ἀνάθεμα !
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Στὴν Καισάρεια... Σημαδιακὴ πολιτεία...
 ΒΟΥΡΤΣ. Ἐχετε ἀκούσει πὼς λένε γιὰ τὸ φονιά, ὅτι τάχα φέρνει ὀλοένα γύρω τὸν τόπο ὅπου ἐγκλημάτισε ; Τὸ αἷμα τὸν τραβάει. Ἐτσι ὁ Νικηφόρος ἔφερενε γύρω τὴν Καισάρεια, ἔλεγε νὰ ξεμακρύνει, μὰ πάλι γύριζε ἐκεῖ. Ἡ δύναμη εἶχε φύγει ἀπὸ πάνω του, καθὼς τὸ αἷμα ἀπὸ πληγὴ ἀνοιγμένη.
 ΤΣΙΜΙΣΚ. Χά ! Θὰ τὸν θυμηθεῖ τὸν Τσιμισκῆ, θὰ τὸν θυμηθεῖ. Τὸ ἐγκλημα, φίλοι, πού τὸν τραβάει στὸν ἴδιο τόπο, εἶναι ἡ ἀδίκια πού μοῦκανε ἐμένα... Γιατί ; γιατί νὰ μοῦ πάρει τὴν ἀρχηγία ; Εἴμασταν φίλοι, πολεμήσαμε τόσα χρόνια μαζὶ, ποτέ μου δὲν τὸν ἀδίκησα. Καὶ τὸν ἔκανα βασιλέα, τὸν ἔκανα βασιλέα. Δὲν τὸ θυμᾶται λοιπὸν τὸ στρατόπεδο στὴ Τζαμανδό ;

- ΒΟΥΡΤΣ. "Αρχοντα στρατηγέ, θά μπορέσεις πολύ γρήγορα νά τόν ρωτήσεις ὁ ἴδιος.
"Απόψε ἢ αὔριο θά βρῖσκεται ἐδῶ.
- ΒΑΛΑΝΤ. "Ο βασιλέας!
- ΒΟΥΡΤΣ. "Ο ἴδιος. "Ἐφτασα πρώτος, ὀδηγώντας τίς προφυλακές. "Ακολουθεῖ ἐκεῖνος μέ σύσσωμο τὸ φουσαῖτο.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Λές ἀλήθεια, Βούρτση; Δέν ἔχει θολώσει τὸ νοῦ σου κανένα πιετό;
- ΒΟΥΡΤΣ. Πιστεύεις ἀκόμα σ' ἐκεῖνον, γι' αὐτὸ μέ ρωτᾷς. "Αν εἶχες ἔρθει μαζί μας δὲ θ' ἀποροῦσες. Φίλοι, ὁ Νικηφόρος ποὺ ξέρατε, δέν ὑπάρχει πιά. Τὸν τσάκισε ἡ βασιλεία.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ω ἐκδικήτρες δυνάμεις!
- ΒΑΛΑΝΤ. Θαρῶ πὼς τὰ βάρβα τῆς πλάσης τρίζουνε. Σὰν κάποιος ἴσκιος μεγάλος νά πέρασε στὸν ἀέρα.
- ΒΟΥΡΤΣ. "Όταν ἐκεῖνος-ἐκεῖ, ἀντίκρυ, ὁ φανὸς ἀνάψει, ὁ Νικηφόρος θά ἔχει φτάσει στὸ ἀσιατικὸ ἀκρογιάλι. Καὶ τὸ εἶδατε τὸ σημάδι, στὸν οὐρανό;
- ΒΑΛΑΝΤ. Τὸ σημάδι.
- ΒΟΥΡΤΣ. Μά λοιπὸν ἐσεῖς-ἐδῶ πέσατε σὲ ὕπνο: "Ἐγὼ θά σᾶς τὰ μάθω ὅλα, ποὺ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν "Ανατολή; Σύψυχος ὁ λαὸς τῆς Βασιλεύουσας βρῖσκεται ἀπόψε στοὺς δρόμους, τρώει μέ τὰ μάτια τὸ στερέωμα, πνιγμένος στὴν ἀγωνία. Κοιτάξτε στὸν οὐρανό. Δὲ φαίνεται τίποτα ἀπὸ δῶ-πέρα; (*Προχωρεῖ πρὸς τὸ βᾶθος, μέ τὰ μάτια σηκωμένα. Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Βαλάντης, κατόπι ὁ Τσιμισκῆς. Δείχνοντας:*) Νά, ἐκεῖ. Τὸ βλέπετε τὸ κοκκινωπὸ ἐκεῖνο ἀστέρι, ποὺ σέρνει πίσω του σὰ μιὰν οὐρὰ φλογισμένη;
- ΒΑΛΑΝΤ. Μεγαλοδύναμη Κύριε!
- ΒΟΥΡΤΣ. "Ἡ κεφαλή του γέρνει πρὸς τὰ κάτω. Δέν εἶναι σὰν ἓνα σημάδι ἐπουράνιο κάποιου μεγαλείου ποὺ λύγισε; (*"Ἐνα σήμαντρο μακρὸν*).
- ΒΑΛΑΝΤ. "Ακοῦστε. Σημαίνουν...
- ΒΟΥΡΤΣ. Ναί, κάπου γίνεται λιτανεία. "Αναψαν ἱκετήριες λαμπάδες, καίνε λιθάνι στὴ Θεομήτορα. Τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ σπαθὶ τῶν Ρωμαίων ξεσφίχτηκε, φίλοι μου, λοιπὸν τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ τὴ συνέχει ὁ τρόμος.
- ΒΑΛΑΝΤ. "Αρχοντα Τσιμισκῆ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (*Σὰ νὰ ξυπνάει*). Τί θέλεις; Ποιὸς μοῦ μίλησε;
- ΒΑΛΑΝΤ. "Αρχοντα Τσιμισκῆ, γύρισε στὰ δῶματά σου.
- ΒΟΥΡΤΣ. Κι' ἐγὼ θά φύγω. Πρέπει νά ἔχουμε ἓνα μάτι στυλωμένο ἀγρυπνο στὴ Βασιλεύουσα ἀπόψε. Τέτοιες νύχτες εἶναι πονηρές. "Όμως δὲ θά σᾶς ἀφήσω προτοῦ πῶ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἀνάθεσαν, τὸ πιὸ δύσκολο γιὰ μένα. Κ' εἶναι ἐντολὴ βασιλική.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Βασιλική!
- ΒΟΥΡΤΣ. Γιὰ σένα, στρατηγέ. Γι' αὐτὸ σ' ἀναζητοῦσα. "Ο βασιλέας σοῦ παραγγέλλει...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. "Ἐμένα; "Ο βασιλέας εἶπες; Λέγε λοιπὸν, γιατί κομπιάζεις;
- ΒΟΥΡΤΣ. Σὲ διόρισε λογοθέτη. Αὐτὸ εἶναι τὸ εἶπα.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Λογοθέτη; (*"Αρπάζει τὸ Βούρτση ἀπὸ τὸν ὤμο*). Τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ εἶπες, Βούρτση;
- ΒΟΥΡΤΣ. Γιὰ τὸνομα τοῦ Χριστοῦ, μὴ μοῦ κάνεις πιὸ δύσκολο τὸ χρέος ἀπ' ὅσο ἀντέχει ἡ καρδιά μου. Εἶμαι κιόλας ἀρκετὰ συντριμμένος ποὺ διάλεξαν ἐμένα κι' ὄχι ἄλλον νά σοῦ τὸ πεῖ.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Λογοθέτη; Εἶπες «λογοθέτη»;.. Αὐτὸ σημαίνει, ἂν δὲ σφάλω, πὼς μοῦ παίρνουνε τὴ διοίκηση τοῦ φουσαῖτου. Δέν εἶμαι πιά δομέστικος τῆς "Ανατολῆς.
- ΒΟΥΡΤΣ. "Όχι, δέν εἶσαι. "Αρχοντά μου, ἔχεις καρδιά, βάσταξε τὴν ὀργή σου. Στὰ χτήματά σου τῆς "Ασίας, ἀντίκρυ, ἐκεῖ θά μείνεις. Δέν εἶναι μακρὰ ἀπὸ τὴ

- Βασιλεύουσα, δόξα νάχει ὁ Θεός. Ἐπὶ μέρα σὲ μέρα δὲλα μποροῦνε ν' ἀλλάξουν. Δεῖξε ὑπομονή.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Στά χτήματά μου; Λογοθέτης!.. Ὡ δαιμόνια τοῦ Ἄδη! Κ' ἤρθες ἐσὺ, ἐσὺ νὰ μοῦ τὸ πεῖς;
- ΒΟΥΡΤΣ. Ἄρχοντά μου...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Δέχτηκες τέτοιο πράμα, Βούρτση!
- ΒΟΥΡΤΣ. Μονάχα μὲ τῆ σκέψη πῶς ὁ τραχὺς ὁ λόγος μπορεῖ νὰ γίνῃ στοῦ φίλου τὸ στόμα πιὸ γλυκός.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Κατάρρα! Λοιπὸν εἶμαι κι' ἐξόριστος τώρα.
- ΒΑΛΑΝΤ. Κύριέ μου...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Σιωπή! Δὲ θέλω λέξι. Ἐχω τ' ἀνάστημα νὰ κρατήσω καὶ τὸ χειρότερο. Τσιμισκῆ μὲ λέγε. Μονάχα—σιωπή. (Τὸ σήμαντρο, μακρυνά).
- ΒΟΥΡΤΣ. Ἄρχοντά μου...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Λέγε, Βούρτση. Βλέπεις; Εἶμαι ὑπάκουος. Πιστὸς ὑπήκοος τῆς ἀγιότητάς του. Λοιπὸν; τί ἄλλο ὀρίζει ὁ φιλόχριστος βασιλέας τῶν Ρωμαίων;
- ΒΟΥΡΤΣ. Τίποτ' ἄλλο. Μονάχα ν' ἀποσυρθεῖς ἀπόψε κιόλας, προτοῦ πατήσῃ ἐκεῖνος στὴ Βασιλεύουσα.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἄ! Ἐξοχο! Μακρόθυμο, θεῖο, βασιλικό! Δὲ θέλει νὰ μ' ἀνταμώσῃ. Ντρέπεται! Σωστά, πολὺ σωστά. Ὁ βασιλέας νιώθει βαρὺ τὸν ἴσκιό τοῦ Τσιμισκῆ ἀπάνω του. Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ βασιλέα!
- ΒΟΥΡΤΣ. Προσκυνῶ τὴ μεγαλωσύνη σου.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Χαῖρε, φίλε. Καὶ θὰ σὲ ξαναδῶ, θὰ σὲ ξαναδῶ. (Ὁ Βούρτσης φεύγει).
- ΒΑΛΑΝΤ. Καὶ τώρα, ἄρχοντά μου;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τώρα... τώρα δὲλα ξελαγαραίνουν. Εἶμαι χαρούμενος, τὰ χέρια μου λύθησαν. Τί; πῶς! Ψηλὰ τὸ κεφάλι, Βαλάντη! ψηλά!
- ΒΑΛΑΝΤ. Ὁ καλόγερος ἐκεῖνος...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ὁ καλόγερος, ἂ ναι! εἶναι κι' ὁ καλόγερος. Τὸν εἶχα ξεχάσει.
- ΒΑΛΑΝΤ. Συμπάθα με νὰ σοῦ πῶ. Θυμᾶμαι ἕναν τέτοιο στὴν Καισάρεια. Εἶχε φέρει μῆνυμα στὸ βασιλέα ἀπὸ τ' Ἅγιον Ὄρος. Μπορεῖ νὰναι κι' ὁ ἴδιος.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Στὸ διάβολο!
- ΒΑΛΑΝΤ. Ὁ βασιλέας εἶχε πει νὰ τὸν πάρουνε στὴν ἀκολουθία του. Ἀργότερα, μοῦ ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῶ ἀντάμα μὲ τὸν κουροπαλάτη.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἄ, ἂ! μ' ἀρέσει αὐτό...
- ΒΑΛΑΝΤ. Ὁ Δέων ὁ Φωκᾶς τὸν βαστοῦσε ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ κάτι τοῦ ἔλεγε κρυφά. Ὁ καλόγερος φαινότανε τρομαγμένος.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Εὔγε, Βαλάντη! Τὸ μάτι σου κόβει. Αὐτὸ ποῦ λὲς μπορεῖ νὰ μοῦ χρειαστεῖ... Τώρα πῆγαινε, δὲ σὲ χρειάζομαι ἄλλο. Πῆγαινε.
- ΒΑΛΑΝΤ. Καὶ θὰ μείνεις ἐδῶ, μονάχος;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Μονάχος;.. Μπορεῖ. Γιὰ τὴν ὥρα ναι, εἶμαι μονάχος... Ὅμως αὐτὸ δὲ θὰ βαστάξῃ πολὺ, νὰ εἶσαι βέβαιος. Πῆγαινε σοῦ λέω. Θέλω κάτι νὰ μελετήσω μὲ τὸ νοῦ μου.
- ΒΑΛΑΝΤ. Στους ὀρισμούς σου. (Ἐνῶ φεύγει). Συμπάθα με, ἄρχοντά μου: καμμιά παραγγελία δὲν ἔχεις νὰ μοῦ δώσεις; Γιὰ τὸ ταξίδι θέλω νὰ πῶ...
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τὸ ταξίδι;
- ΒΑΛΑΝΤ. Στά χτήματά σου, ἀντίκρυ, στὸ ἀσιατικὸ ἀκρογιάλι. Συμπάθα με.
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Ἄ, ναι. Τὸ ταξίδι... Ἐτοίμασε λοιπὸν ἕνα δρομόνι.
- ΒΑΛΑΝΤ. Κι' ἀποσκευές;
- ΤΣΙΜΙΣΚ. Τίποτα. Μονάχα σήκωσε τὰ πανιά: πολλὰ ἄσπρα πανιά. Θέλω νὰ φύγω σὰ γλάρος, Βαλάντη.
- ΒΑΛΑΝΤ. (Χαμηλόφωνα). Κι' ἄμποτε νὰ γυρίσεις σὰν ἀητός. (Φεύγει).
- ΤΣΙΜΙΣΚ. (Μόνος του). Ἄητός. Μ' ἀρέσει αὐτό... Εἶναι τὸ σύμβολο τῆς αὐτοκρατο-

ρίας. (Πηγαίνει άργά προς τὸ βάθος. Κοιτάζει τὸν οὐρανὸ, ἀκουμπισμένος στὸ μαρμάρينو καγκέλωμα). Τὸ σημάδι... Ποῦ τὸ βλέπουν αὐτοὶ τὸ σημάδι; Μήπως τὸ μάτι μου δὲν κόβει σὰν τὸ δικό τους;.. "Ὁχι, ἔχι, εἶναι μαθημένοι νὰ ὄνειρεύονται ξύπνιοι αὐτοὶ. Ὁ Τσιμισκῆς πιστεύει μονάχα ἐκεῖνο ποῦ ἀγγίζει... (Σὲ ρέμβη). Ἄητός...

(Ἀπὸ δεξιὰ μπῆκε ἡ σκλάβη, ἀλαφροπερπάτητη. Στάθηκε, τὸν κοίταξε. "Ἦστερα τὸν ζυγώνει).

Η ΣΚΛΑΒΑ Ἰνσαλλάχ! (Γονατίζει, τοῦ ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ γόνατα).

ΤΣΙΜΙΣΚ. Ποιὰ εἶσαι σύ; Τί κάνεις αὐτοῦ; Ἀνασπάζεσαι τὰ γόνατά μου; (Γελώντας). Σὲ τυφλώνει τὸ σκοτάδι, γυναίκα. Δὲν εἶμαι ὁ βασιλέας.

Η ΣΚΛΑΒΑ Ἐγὼ βλέπω καλλίτερα στὸ σκοτάδι, κύριε.

(Ἀπὸ δεξιὰ μπῆκε ἡ Θεοφανώ. Ἡ σκλάβη σηκώνεται καὶ φεύγει πτωπλατίζοντας).

ΘΕΟΦΑΝΩ Ποιοὶ εἶταν αὐτοὶ μαζί σου, ἄρχοντα Τσιμισκῆ;

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δυὸ φίλοι μου. Δὲ θὰ σοῦ πῶ τὰ ὀνόματά τους, Αὐγούστα.

ΘΕΟΦΑΝΩ Τὰ ξέρω. Εἶταν ὁ Βούρτσης καὶ εἶταν ὁ Βαλάντης.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Μοῦ φέρανε μήνυμα. Τὸ ξέρεις κι' αὐτό;

ΘΕΟΦΑΝΩ Θέλω νὰ τ' ἀκούσω.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲν εἶμαι πιά δομέστικος, καὶ εἶμαι ἐξόριστος.

ΘΕΟΦΑΝΩ Καλὸ αὐτό, καλό... Κι' ἐσὺ τί λές;

ΤΣΙΜΙΣΚ. Τίποτα.

ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲ λές τίποτα σὲ μένα, Τσιμισκῆ; (Τοῦ ἀπλώνει τὸ χέρι της. Περιμένει). Κοίτα. Σοῦ ἀπλώνω τὸ χέρι μου.

ΤΣΙΜΙΣΚ. Δὲ θὰ τὸ πάρω. Εἶμαι ἐξόριστος.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ὅπως ἀγαπᾷς. (Ἀφήνει τὸ χέρι της νὰ πέσει. Ἦστερα γυρίζει καὶ πάει νὰ καθήσει στὸ μαρμάρينو ἐδώλιο). Τί περιμένεις;

ΤΣΙΜΙΣΚ. Νὰ σοῦ ὑποβάλω τὰ σεβάσματά μου, Αὐγούστα. Φεύγω γιὰ τὴν Ἀσία.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Παγερῆ). Εἶσαι λεύτερος.

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Ἐνῶ κάνει νὰ φύγει, σταματᾷ ἀπότομα. Μὲ λύσσα). Ὁχι, δὲν εἶμαι πιά! (Τὴν κοιτάζει). Προσκυνῶ τὴ βασιλεία σου.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Ἀφοῦ τὸν κοίταξε κι' αὐτὴ λίγο. Ἀτάραχη). Ξεχνᾷς τὴ βασιλικοὴ τάξη, Τσιμισκῆ. Εἶσαι ὑπήκοος, χρωστᾷς νὰ φιλήσεις τὰ γόνατά μου.

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Σ' ἐσωτερικὴ πάλη). Ἀληθινά... Ξεχνῶ τὴν τάξη. (Ζυγώνει, κάνει νὰ γονατίσει μπροστά της, κονιοσιτέκεται. Μέσα στὰ δόντια του): Ἀνάθεμα!

ΘΕΟΦΑΝΩ Προσκύνα λοιπόν!

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Ἀργά, λυγίζει τὰ γόνατά του). ὦ ἀνήμερη γυναίκα!.. Λύκαινα... (Τῆς ἀγκαλιάζει τὰ γόνατα).

ΘΕΟΦΑΝΩ (Ἀσάλευτη). Ἀνασπάσου τὰ γόνατά μου, Τσιμισκῆ.

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Τινάζεται πάνω, ἄγριος). Ὁχι!. (Πιάνει στὴ ζώνη του τὸ μαχαίρι. Ἐκείνη ἔμεινε ἀσάλευτη. Τὸ χέρι του πέφτει. Κραυγὴ πνιγμένη): Εἶτανε φίλος μου!.. εἶτανε φίλος μου!.. (Στὸ βάθος, στὸν ὀρίζοντα, ἄναψε ὁ φανὸς ποῦ σημαίνει τὸν ἐρχομὸ τοῦ βασιλέα. Εἶναι σὰν ἕνας κόκκινος ἥλιος, κοντὰ στὸ ἡλιόγευμα. Ἡ Θεοφανώ, δίχως νὰ μιλήσει, σηκώνει τὸ χέρι της καὶ δείχνει τὸ φανό. Ὁ Τσιμισκῆς κοιτάζει τὸ φῶς, ἕστερα τὴ βασίλισσα. Σαφνικά, συνεπαρμένος): Κατάρρα!.. Στὴν Κόλαση μαζί σου! (Τὴν ἀρπάζει, τὴ σηκώνει στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλεῖ παράφορα στὰ χεῖλη).

ΘΕΟΦΑΝΩ (Μόλις τὴν ἄφησε. Εἰρωνικῆ, δείχνοντας τὸ φανό). Τσιμισκῆ, δὲν εἶναι σάμπως τὸ μάτι τοῦ Νικηφόρου νὰ μᾶς κοιτάζει;

ΤΣΙΜΙΣΚ. Σώπα! Σώπα!

ΘΕΟΦΑΝΩ Μᾶς κοιτάζει...

ΤΣΙΜΙΣΚ. (Μὲ λύσσα). Σώπα, σοῦ λέω!.. Ἐγώ, θὰ τὸ σβύσω αὐτὸ τὸ φῶς!..

ΑΥΛΑΙΑ

ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

(Τὸ κουβοῦκλι τῆς βασίλισσας σιὸ παλάτι τοῦ Βουκολέοντος. Πόρτα δεξιὰ, ἄλλη ἀριστερὰ καὶ τρίτη σιὸ βᾶθος. Πρὸς τὰ δεξιὰ, σὲ πλευρὰ λοξή, παράθυρο. Σιὸ πάτωμα, δορὲς ζώων. Ἀναμμένα μπροῦντιζινα πολυκάντηλα. Φῶς συγκεντρωμένο ἐδῶ-ἐκεῖ, χαμηλὸ καὶ κιτρινωπὸ.

Ἡ Θεοφανώ, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα σιὸ στήθος τῆς, κάνει βόλτες κατὰ πλάτος τῆς σκηνῆς. Φαίνεται νευρική. Μπροστὰ σιὸ παράθυρο ἢ κοιτώνισσα. Ἡ σκλάβα εἶναι καθισμένη χάμου, σταυροπόδι, καὶ κρούει οἰγανὰ ἓνα λαοῦτο, σὲ θλιβερὸ σκοπό.)

Η ΚΟΙΤΩ- ΝΙΣΣΑ Ὁ καιρὸς ἔχει βαρύνει. (Παύση) Οὐτ' ἓνα ἀστέρι στὸν οὐρανό. Καὶ τὰ φῶτα τῆς Βασιλεύουσας σβύνουν ἓνα-ἓνα. (Παύση) Θᾶχουμε θύελλα ἀπόψε.

ΘΕΟΦΑΝΩ (Στὴ σκλάβα, δίχως νὰ σταματήσει) Παῦσε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὄργανο! (Τὸ λαοῦτο παύει. Σὲ λίγο, στὴν κοιτώνισσα :) Δὲ βλέπεις τίποτα;

Η ΚΟΙΤΩΝ. Τίποτα, Δέσποινά μου. Δὲν ξεχωρίζει μήτε ἄσπρο πανὶ σὲ τέτοιο σκοτάδι.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἀφουγκράσου.

Η ΚΟΙΤΩΝ. Πασχίζω μάτια. Ὁ πόντος εἶναι πολὺ παραγμένος. Δέρνεται καὶ βουίζει σὰ νὰ τὸν ἀλυσόδεσαν.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ὡστε δὲ θάρθει... Κρυώνω. Δῶσε μου κάτι νὰ ρίξω στοὺς ὤμους μου. (Ἡ κοιτώνισσα ἐκτελεῖ). Εἶσαι βέβαιη πὼς ἔχουνε σφαλίσει ὅλες τὶς θύρες;

Η ΚΟΙΤΩΝ. Φρόντισα μόνη μου.

ΘΕΟΦΑΝΩ Κ' οἱ εὐνοῦχοι τοῦ γυναικίτη εἶναι εἰδοποιημένοι ν' ἀγρυπνοῦνε;

Η ΚΟΙΤΩΝ. Πίσω ἀπὸ κάθε θύρα κι' ἓνας.

ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲν ἔχω σ' ὄλους τοὺς ἐμπιστοσύνη. Μπορεῖ κάποιοι τοὺς νὰ εἶναι ἀγορασμένοι ἀπὸ τὸν κουροπαλάτη. Οἱ ἐχθροί μου πληθαίνουνε κάθε μέρα. Τ' ὁσμίζομαι.

Η ΚΟΙΤΩΝ. Ἡ βασιλεία σου ἔχει λάθος. Τὸ ὑπήκοο τὴν ἀγαπάει τὴ βασιλεία σου.

ΘΕΟΦΑΝΩ Τ' ὁσμίζομαι σοῦ λέω!.. Αὐτοὶ ἀγαπᾶνε μονάχα τοὺς μαλθακούς. Ἀναψε ἐκεῖ σιὸ θυμιατήρι λίγο ἀραβικὸ λιθάνι. Μπορεῖ καὶ νάρθει τὸ κάτω-κάτω. Ποτέ του ὡς τώρα δὲν ἔλειψε.

Η ΚΟΙΤΩΝ. (Ἐνῶ ἀνάβει τὸ θυμιατήρι). Ἡ νύχτα εἶναι ἄσχημη. Ποῖος ξέρει ἂν θὰ μπορέσει ν' ἀρμενίσει τὸ δρομόνι. Ὁ Βόσπορος μουγκρίζει.

ΘΕΟΦΑΝΩ Δικαιολογίες. Ὅ,τι θέλει ἐκεῖνος τὸ μπορεῖ. (Πάει σιὸ παράθυρο, κοιτάζει ἔξω). Κόλαση. (Ξαναρχίζει τὶς βόλτες τῆς). Τὸ λιθάνι εἶναι ποὺ μύρισε ἔτσι; Ἀηδία.

Η ΚΟΙΤΩΝ. Ἡ βασιλεία σου δὲν τὸ ἔχει συνηθίσει. Εἶναι καλὸ λιθάνι ὡστόσο.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἀφησέ το νὰ σβύσει. Θαρῶ δὲν ἀρέσουνε τ' ἀρώματα στὸν Τσιμισκῆ. (Ἡ σκλάβα ἀναδύεται ἀνήσυχη). Τί ἔχεις ἐσύ! (Τὴ σπρώχνει μὲ τὸ πόδι τῆς). Μίλα λοιπὸν!

Η ΣΚΛΑΒΑ Παίξανε οἱ φλόγες στοὺς λύχνους.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ἐ κ' ὕστερα;

Η ΣΚΛΑΒΑ Πῆρε ὁ τροχὸς ἀνάποδη στροφή.

Η ΚΟΙΤΩΝ. Ὀνειρεύεται. Τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος.

ΘΕΟΦΑΝΩ Ὁχι, σῶπα. (Στὴ σκλάβα). Λοιπὸν; τί διαβάζεις;

Η ΣΚΛΑΒΑ Ἀκούω τὸ βῆμα. Τὸ νυχτοπούλι ἔκραξε. Βασίλισσα! Φυλάξου! (Σηκώνεται ἀλαφιασμένη καὶ κάνει νὰ φύγει. Ἡ Θεοφανώ τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι).

- ΘΕΟΦΑΝΩ Δὲ θὰ μοῦ πεῖς ;
(Ἡ σκλάβη, μὲ τεντωμένα μάτια, δείχνει τὴν πόρτα, δεξιά, ὕστερα ἀφήνει μιὰ κραυγὴ καὶ φεύγει ἀπὸ τ' ἀντίθετο μέρος. Στὴν πόρτα φάνηκε ὁ Νικηφόρος).
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Παγωμένη, καθὼς τὸν κοιτάζει. Μέσα στὰ δόντια της). Μὲ πρόδωσαν!
(Ἡ κοιτώνισσα ἔπεσε στὰ γόνατα)
- ΝΙΚΗΦ. (Εἶναι ἤρεμος καὶ χαμογελαστός, ἀδιόρατα μονάχα κουρασμένος. Μοιάζει νάχει γεράσει ἀπὸ τὴν πρώτη φορά). Δόξα νάχει ὁ Θεός, δὲν ταράζω τὸν ὕπνο σου, Αὐγούστα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὅχι, καθόλου, κύριέ μου. Ἄπορῶ μονάχα...
- ΝΙΚΗΦ. Πῶς ἤρθα. Ναι, ναι, ἔχεις δίκιο. Ὁ γυναικίτης ξέμαθε ἀπὸ καιρὸ νὰ μὲ βλέπει, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Τόσο πού λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ ἐμποδίσουνε τὸ δρόμο! Κάτι εὐνοῦχοι, πίσω ἀπὸ τὶς θύρες, θάλεγε κανεὶς πῶς παραμόνευαν.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Δέσποτα.
- ΝΙΚΗΦ. Ὅχι, ὄχι, δὲ θέλω τίποτα νὰ πεῖς. Τὸ λάθος εἶναι δικό μου, πού τώρα τελευταῖα ἔρχομαι τόσο σπάνια νὰ σὲ βλέπω... Ἄχ, ἄς καθήσω ὡστόσο, εἶμαι ἀποσταμένος. (Κάθεται πλαγιστός σ' ἓνα ἀνάκλιτρο).
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Γοργὰ καὶ σφυριχτὰ, στὴν κοιτώνισσα). Πρόλαβε ὅ,τι μπορεῖς. (Ἡ κοιτώνισσα φεύγει ἀριστερά). Ἡ βασιλεία σου δὲν ἔρχεται, καθὼς εἶπες, σπάνια. Δὲν ἔρχεται πιά καθόλου.
- ΝΙΚΗΦ. Κι' αὐτὸ σωστό. Σωστό. Τ' ἄδικα τὰ ἔχω ὅλα ἐγώ. (Ὁσμίζεται). Ὅμως, ανάψατε λιθάνι ἐδῶ μέσα, βλέπω. Μὲ καρτερούσατε λοιπόν;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὅχι. Μιὰ κουτὴ ἰδέα τῆς κοιτώνισσας.
- ΝΙΚΗΦ. Λιθάνι... Μοῦ θυμίζει ἀλλοτινοὺς καιροὺς!..
- ΘΕΟΦΑΝΩ Τότε πού ἡ Θεοφανώ εἶχε θέση στὴ σκέψη τοῦ βασιλέα.
- ΝΙΚΗΦ. Καὶ στὸ κρεβάτι του.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἐσὺ τὸ εἶπες.
- ΝΙΚΗΦ. Γιὰ νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴ θέση αὐτὴ πού σοῦ ἀνήκει ἔρχομαι τώρα, Θεοφανώ.
- ΘΕΟΦΑΝΩ (Ταραγμένη) Ἀπόψε!
- ΝΙΚΗΦ. Ναι, ἀπόψε. Γιατί, τάχα, καλή μου; Εἶναι μιὰ βραδιά σὰν ὅλες τὶς βραδιές. Βρίσκεις ἐσὺ νάχει τίποτα τὸ ἰδιαίτερο;
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὅχι, καθόλου. Ὁ καιρὸς μονάχα, πού εἶναι βαρὺς...
- ΝΙΚΗΦ. Ἄχ, ναι, μπορεῖ καὶ γι' αὐτὸ νὰ νιώθω ἔτσι πνιγμένη τὴν ψυχὴ μου... Τὴ βαραίνει σὰν ἓνας κόμπος ἀπὸ δάκρυα... Ἐλα, ἔλα κάθησε δίπλα μου, Θεοφανώ. Νιώθω ἀνάγκη ἀπὸ τὴ συντροφιά σου ἀπόψε.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἡ βασιλεία σου ἄς μὲ συμπαθήσει. Δὲν εἶναι καὶ τόσο καλὴ ἡ διάθεσή μου. Μπορεῖ νάβῃ κ' ἡ θύελλα πού ζυγώνει... Ἀφησέ με νὰ πλαγιάσω, Δέσποτα.
- ΝΙΚΗΦ. Πῶς; ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ πού ἔρχεται στὸ κουβοῦκλι τῆς Θεοφανῶς ὁ Νικηφόρος, ἐκείνη τὸν διώχνει; Μὰ τὴν ψυχὴ μου, σὰν κάτι νὰ σάλεψε ἀπὸ τὴ θέση του ἐδῶ-μέσα. (Χτυπάει τὸ στήθος του). Δὲ μπορεῖ! ἔχω βέβαια λάθος. Δὲν ἄκουσα καλά. Ἡ δὲν κατάλαβα.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Κατάλαβες πολὺ καλά, κύριέ μου. Θέλω νὰ μείνω μονάχη.
- ΝΙΚΗΦ. (Σηκώνεται ἀργὰ) Μονάχη! Εἶπες: μονάχη; Ὁρκίζεσαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου πῶς θέλεις νὰ μείνεις μονάχη, Αὐγούστα; Δίχως μιὰ σκέψη στὸ νοῦ σου ἀταίριαστη; (Ἡρθε κοντὰ της.)
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ὁ νοῦς μου εἶναι δικός μου.
- ΝΙΚΗΦ. Ἄχ ναι, τὸ ξέχασα. Τὸ ξέχασα πῶς δὲν ἔχεις ὄρκο ἐσὺ. Δὲν πιστεύεις στὶς ἐπουράνιες δυνάμεις. Θαρεῖς πῶς ἡ φύση παιζογελάει μὲ τὸν ἴσκιό της.
- ΘΕΟΦΑΝΩ Ἦρθες γιὰ νὰ μὲ βρῖσεις;